Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 20ής Ιουνίου 2013*

«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 2005/56/ΕΚ — Διασυνοριακές συγχωνεύσεις κεφαλαιουχικών εταιριών — Άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′ — Εταιρία προκύπτουσα από διασυνοριακή συγχώνευση — Εργαζόμενοι που απασχολούνται στο κράτος μέλος της έδρας της εταιρίας ή σε άλλα κράτη μέλη — Δικαιώματα συμμετοχής — Δεν έχουν τα ίδια δικαιώματα»

Στην υπόθεση C-635/11,

με αντικείμενο προσφυγή λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 2011,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J. Enegren και M. van Beek, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Βασιλείου των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενου από τις C. Schillemans και C. Wissels,

καθού,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Jarašiūnas, πρόεδρο τμήματος, A. Ó Caoimh και C. G. Fernlund (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να διασφαλίσει ότι οι εργαζόμενοι στις ευρισκόμενες σε άλλα κράτη μέλη εγκαταστάσεις μιας εταιρίας η οποία προκύπτει από διασυνοριακή συγχώνευση και έχει την καταστατική έδρα της στις Κάτω Χώρες έχουν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με εκείνα των εργαζομένων στις Κάτω Χώρες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2005/56/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 2005, για τις διασυνοριακές συγχωνεύσεις κεφαλαιουχικών εταιρειών (ΕΕ L 310, σ. 1, στο εξής: οδηγία περί συγχωνεύσεων).

Το νομικό πλαίσιο

Η νομοθεσία της Ένωσης

2 Η αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων έχει ως εξής:

«Εάν οι εργαζόμενοι έχουν δικαιώματα συμμετοχής σε μια από τις συγχωνευόμενες εταιρείες υπό τους όρους της παρούσας οδηγίας και εάν το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο έχει την καταστατική της έδρα η εταιρεία που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση δεν προβλέπει το ίδιο επίπεδο συμμετοχής με αυτό που ισχύει στις οικείες συγχωνευόμενες εταιρείες, περιλαμβανομένων των επιτροπών του εποπτικού συμβουλίου που διαθέτουν εξουσία λήψεως αποφάσεων, ή δεν προβλέπει τα ίδια δικαιώματα για τους εργαζομένους των εγκαταστάσεων που προκύπτουν από τη διασυνοριακή συγχώνευση, η συμμετοχή των εργαζομένων στην εταιρεία που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση και η συμμετοχή τους στον καθορισμό των δικαιωμάτων αυτών πρέπει να αποτελούν αντικείμενο ρυθμίσεων. Για το σκοπό αυτό, λαμβάνονται ως βάση οι αρχές και οι διαδικασίες του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2157/2001 του Συμβουλίου, της 8ης Οκτωβρίου 2001, σχετικά με το καταστατικό της ευρωπαϊκής εταιρείας (SE) [(ΕΕ 294, σ. 1)], καθώς και της οδηγίας 2001/86/ΕΚ του Συμβουλίου, της 8ης Οκτωβρίου 2001, για τη συμπλήρωση του καταστατικού της ευρωπαϊκής εταιρείας όσον αφορά το ρόλο των εργαζομένων [(ΕΕ L 294, σ. 22, στο εξής: οδηγία για τη SE)], με την επιφύλαξη, ωστόσο, των τροποποιήσεων που κρίνονται αναγκαίες λόγω του γεγονότος ότι η προκύπτουσα εταιρεία θα υπόκειται στην εθνική νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκεται η καταστατική της έδρα. Τα κράτη μέλη μπορούν, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας [για τη SE], να εξασφαλίζουν την ταχεία έναρξη διαπραγματεύσεων κατά το άρθρο 16 της παρούσας οδηγίας, με στόχο την αποφυγή περιττών καθυστερήσεων των συγχωνεύσεων».

3 Το άρθρο 16 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, με τίτλο «Συμμετοχή των εργαζομένων», ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 2, η εταιρεία που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση υπόκειται στους ισχύοντες κανόνες όσον αφορά την τυχόν συμμετοχή των εργαζομένων στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η καταστατική της έδρα.

2. Ωστόσο, οι ισχύοντες κανόνες σχετικά με την τυχόν συμμετοχή των εργαζομένων στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η έδρα της εταιρείας που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση δεν έχουν εφαρμογή στις περιπτώσεις που τουλάχιστον μία από τις συγχωνευόμενες εταιρείες έχει, κατά το εξάμηνο που προηγείται της δημοσίευσης του σχεδίου διασυνοριακής συγχώνευσης όπως προβλέπει το

άρθρο 6, μέσο αριθμό εργαζομένων άνω των 500 και λειτουργεί με κανόνες συμμετοχής των εργαζομένων κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ια′, της οδηγίας [για τη SE], ή εφόσον η εθνική νομοθεσία που διέπει την εταιρεία που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση:

α) δεν προβλέπει για τουλάχιστον το ίδιο επίπεδο συμμετοχής των εργαζομένων όπως ισχύει στις οικείες συγχωνευόμενες εταιρείες, το οποίο εκφράζεται με την αναλογία των εκπροσώπων των εργαζομένων μεταξύ των μελών του διοικητικού ή εποπτικού οργάνου ή των οικείων επιτροπών τους ή της ομάδας που διευθύνει τις παραγωγικές μονάδες της επιχείρησης, εφόσον προβλέπεται η εν λόγω εκπροσώπηση, ή

β) δεν προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι στις εγκαταστάσεις της εταιρείας που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση, οι οποίες βρίσκονται σε άλλα κράτη μέλη, μπορούν να ασκούν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με αυτά που απολαμβάνουν οι εργαζόμενοι που απασχολούνται στο κράτος μέλος όπου βρίσκεται η καταστατική έδρα της εταιρείας που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση.

3. Στην περίπτωση της παραγράφου 2, η συμμετοχή των εργαζομένων στην εταιρεία που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση καθώς και ο ρόλος τους κατά τον καθορισμό των αντίστοιχων δικαιωμάτων ρυθμίζονται από τα κράτη μέλη, κατ' αναλογία και με την επιφύλαξη των παραγράφων 4 έως 7 κατωτέρω, σύμφωνα με τις αρχές και τους κανόνες του άρθρου 12 παράγραφοι 2, 3 και 4, του κανονισμού [2157/2001] καθώς και των εξής διατάξεων της οδηγίας [για τη SE]:

[...]

η) μέρος 3 του παραρτήματος, στοιχείο β′.

[...]

5. Η επέκταση των δικαιωμάτων συμμετοχής των εργαζομένων της εταιρείας που προκύπτει από τη διασυνοριακή συγχώνευση οι οποίοι απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 2, στοιχείο β′, δεν συνεπάγεται για τα κράτη μέλη που έχουν προκρίνει την επέκταση αυτή την υποχρέωση να λαμβάνουν υπόψη τους εν λόγω εργαζομένους κατά τον υπολογισμό του ύψους των κατωτάτων ορίων του εργατικού δυναμικού που δημιουργούν δικαιώματα συμμετοχής βάσει της εθνικής νομοθεσίας.

[…]».

4 Δυνάμει του άρθρου 19 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας αυτής στην εθνική έννομη τάξη έληξε στις 15 Δεκεμβρίου 2007.

Η ολλανδική νομοθεσία

5 Το άρθρο 333k, με το οποίο τροποποιήθηκε το βιβλίο 2 του ολλανδικού αστικού κώδικα και μεταφέρθηκε στο εθνικό δίκαιο το άρθρο 16 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, έχει ως εξής:

«1. Για τον σκοπό του παρόντος άρθρου, ως διατάξεις περί συμμετοχής νοούνται οι σχετικές με τη συμμετοχή διατάξεις του άρθρου 1:1, παράγραφος 1, του νόμου για τον ρόλο των εργαζομένων στην ευρωπαϊκή εταιρία.

2. Όταν:

a) τουλάχιστον μία από τις συγχωνευόμενες εταιρίες απασχολεί, κατά το εξάμηνο προ της ημερομηνίας καταθέσεως του σχεδίου συγχωνεύσεως που προβλέπει το άρθρο 134, κατά μέσο όρο περισσότερους από πεντακόσιους εργαζομένους και υπόκειται στις διατάξεις περί συμμετοχής, ή

b) οι διατάξεις περί συμμετοχής ισχύουν για μία από τις συγχωνευόμενες εταιρίες και η επωφελούμενη εταιρία δεν τηρεί τα άρθρα 157, 158 έως 164, ή 158 έως 161 και 164 ή 267, 268 έως 274 ή 268 έως 271 και 274,

εφαρμόζονται κατ' αναλογία τα άρθρα 12, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού [2157/2001] και 1:4 έως 1:12, 1:14, παράγραφοι 1, 2, 3, στοιχείο a, και 4, 1:16, 1:17, 1:18, παράγραφος 1, στοιχεία a, h, i και j, παράγραφοι 3 και 6, 1:20, 1:21, παράγραφος 2, στοιχείο a, όμως το προβλεπόμενο στο στοιχείο αυτό ποσοστό 25 αντικαθίσταται με το ποσοστό 33 ⅓, παράγραφοι 4 και 5, 1:26, παράγραφος 3, και 1:31, παράγραφος 2, του νόμου σχετικά με τον ρόλο των εργαζομένων σε ευρωπαϊκά νομικά πρόσωπα, καθώς και τα άρθρα 670, παράγραφοι 4 και 11, και 670a, παράγραφος 1, στοιχείο a, του βιβλίου 7 του αστικού κώδικα.»

6 Δυνάμει της ολλανδικής νομοθεσίας, δικαίωμα συμμετοχής προβλεπόμενο εκ του νόμου παρέχεται στις υποκείμενες σε ορισμένο διαρθρωτικό σύστημα εταιρίες, δηλαδή στις ανώνυμες εταιρίες και στις εταιρίες περιορισμένης ευθύνης που πληρούν τις ακόλουθες προϋποθέσεις (βλ. άρθρο 2:153/263, παράγραφος 2, του αστικού κώδικα):

a) κατά τον ισολογισμό και τα παραρτήματά του, το εγγεγραμμένο κεφάλαιο και τα αποθεματικά της εταιρίας ανέρχονται συνολικά τουλάχιστον σε 16 εκατομμύρια ευρώ,

b) η εταιρία ή μια εξαρτημένη εταιρία έχει συστήσει επιτροπή επιχειρήσεως όπως ορίζει ο νόμος και

c) η εταιρία και οι εξαρτημένες εταιρίες απασχολούν από κοινού κατά μέσο όρο τουλάχιστον εκατό εργαζομένους.

7 Το διαρθρωτικό σύστημα επιβάλλει τη σύσταση ενός εποπτικού συμβουλίου με σημαντικές αρμοδιότητες. Τα άρθρα 2:158, παράγραφος 5, και 2:268, παράγραφος 5, του αστικού κώδικα παρέχουν στην επιτροπή επιχειρήσεως μιας υποκείμενης στο διαρθρωτικό σύστημα ανώνυμης εταιρίας ή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης το δικαίωμα υποβολής συστάσεων κατά τον διορισμό όλων των μελών του εποπτικού συμβουλίου. Τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου διορίζονται από τη γενική συνέλευση. Ορισμένες εταιρίες εξαιρούνται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, από την εφαρμογή του διαρθρωτικού συστήματος. Τούτο ισχύει, ιδίως, στην περίπτωση διεθνών εταιριών χαρτοφυλακίου. Το διαρθρωτικό σύστημα μπορεί, επίσης, να εφαρμόζεται εκουσίως.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

8 Έχοντας αμφιβολίες σχετικά με τη συμβατότητα της ολλανδικής ρυθμίσεως προς το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, η Επιτροπή απέστειλε στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών έγγραφο οχλήσεως στις 3 Νοεμβρίου 2009. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών απάντησε με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2010, υποστηρίζοντας ότι το εν λόγω άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', παρείχε τη δυνατότητα εναλλακτικής επιλογής και ότι τα κράτη μέλη μπορούσαν, συνεπώς, να επιλέξουν μεταξύ των δύο παρεχόμενων δυνατοτήτων, κατά την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας τους σχετικά με τα δικαιώματα συμμετοχής των εργαζομένων. Η Επιτροπή δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση που έλαβε και απέστειλε στις 25 Νοεμβρίου 2010 στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών αιτιολογημένη γνώμη, στην οποία απάντησε το εν λόγω κράτος μέλος με έγγραφο της 27ης Ιανουαρίου 2011.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

9 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 16, παράγραφος 1, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων περιέχει ένα γενικό κανόνα συμμετοχής των εργαζομένων στο πλαίσιο των διασυνοριακών συγχωνεύσεων, δυνάμει του οποίου εφαρμόζονται οι ισχύουσες διατάξεις στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η καταστατική έδρα της εταιρίας.

10 Κατά την Επιτροπή, οι απαριθμούμενες στο άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων εξαιρέσεις από τον ανωτέρω γενικό κανόνα μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

— τουλάχιστον μία από τις συγχωνευόμενες εταιρίες απασχολεί περισσότερους από 500 εργαζομένους και διοικείται σύμφωνα με ορισμένο σύστημα συμμετοχής των εργαζομένων (άρθρο 16, παράγραφος 2, εισαγωγική περίοδος, πρώτο μέρος της περιόδου) ή

— η εθνική νομοθεσία που ισχύει για την προκύπτουσα από τη διασυνοριακή συγχώνευση εταιρία προβλέπει κατώτερο επίπεδο συμμετοχής των εργαζομένων από το ήδη ισχύον για τις οικείες συγχωνευόμενες εταιρίες (άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′), ή

— η εθνική νομοθεσία που ισχύει για την προκύπτουσα από τη διασυνοριακή συγχώνευση εταιρία δεν προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι στις ευρισκόμενες σε άλλα κράτη μέλη εγκαταστάσεις της εταιρίας μπορούν να ασκούν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με εκείνα των εργαζομένων που απασχολούνται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η καταστατική έδρα της προκύπτουσας από τη διασυνοριακή συγχώνευση εταιρίας (άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′).

11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η οδηγία περί συγχωνεύσεων δεν παρέχει στα κράτη μέλη, κατά την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας περί συμμετοχής των εργαζομένων, την ευχέρεια επιλογής μεταξύ των περιπτώσεων που προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων. Το εν λόγω θεσμικό όργανο προσάπτει, επίσης, στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών ότι έλαβε υπόψη μόνον το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, και ότι δεν επέκτεινε τα δικαιώματα συμμετοχής που έχουν οι απασχολούμενοι στις Κάτω Χώρες εργαζόμενοι, στους εργαζομένους που επηρεάζονται από τη συγχώνευση και απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη, βάσει του εν λόγω άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′.

12 Κατά την Επιτροπή, η ολλανδική ρύθμιση αντιβαίνει στον σκοπό που σαφώς επιδιώκει το άρθρο 16, παράγραφος 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, να έχουν όλοι οι εργαζόμενοι μιας προκύπτουσας από συγχώνευση εταιρίας τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής ανεξαρτήτως του κράτους μέλους στο οποίο απασχολούνται και δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο γράμμα του άρθρου 16 της οδηγίας αυτής.

13 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων επιβεβαιώνει την ανάλυσή της, εκθέτοντας τις περιπτώσεις στις οποίες η εθνική νομοθεσία περί συμμετοχής των εργαζομένων δεν ισχύει για την εταιρία που προκύπτει από συγχώνευση και στις οποίες πρέπει, συνεπώς, να εφαρμόζονται άλλοι κανόνες, δηλαδή οι κανόνες του άρθρου 16, παράγραφος 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων (στο εξής: κανόνες που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία). Οι κανόνες αυτοί λαμβάνουν υπόψη τον κανονισμό 2157/2001 και την οδηγία για τη SE.

14 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 16, παράγραφος 5, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων δεν παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να μην επεκτείνουν την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας τους περί συμμετοχής στους εργαζομένους που επηρεάζονται από τη συγχώνευση και απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη.

15 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι στην ιδανικότερη περίπτωση θα έπρεπε να εφαρμόζεται η εθνική νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένη η νεοσυσταθείσα εταιρία, αλλά τούτο ισχύει μόνον εάν η νομοθεσία αυτή προβλέπει τουλάχιστον το ίδιο επίπεδο συμμετοχής με το ήδη ισχύον προ της συγχωνεύσεως για τις οικείες συγχωνευόμενες εταιρίες καθώς και το ίδιο σύστημα συμμετοχής για τους εργαζομένους στις αλλοδαπές εγκαταστάσεις.

16 Η Επιτροπή φρονεί ότι από την αρχή «πριν και μετά» που καθιερώνει η οδηγία για τη SE προκύπτει ότι η εθνική νομοθεσία περί συμμετοχής των εργαζομένων πρέπει να διασφαλίζει πάντα σε όλους τους εργαζομένους που επηρεάζονται από μια συγχώνευση τουλάχιστον το υψηλότερο επίπεδο συμμετοχής που είχαν οι εργαζόμενοι αυτοί προ της εν λόγω συγχωνεύσεως. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις του παραλείποντας να διασφαλίσει το επίπεδο αυτό.

17 Η Επιτροπή δέχεται ότι η οδηγία περί συγχωνεύσεων θα μπορούσε, όπως υποστηρίζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και όπως ισχύει και στην περίπτωση της οδηγίας για τη SE, να έχει ως επακόλουθο τυχόν περιορισμό και, συνεπώς, μερική απώλεια των δικαιωμάτων συμμετοχής, αλλά τούτο θα συνέβαινε μόνον εάν η προβλεπόμενη από το άρθρο 3 της οδηγίας για τη SE ειδική διαπραγματευτική ομάδα δεν επέλεγε την εφαρμογή των διατάξεων στις οποίες γίνεται παραπομπή.

18 Η Επιτροπή απορρίπτει το επιχείρημα ότι η εκ μέρους της ερμηνεία της οδηγίας περί συγχωνεύσεων θα καθιστούσε επαχθέστερες τις διασυνοριακές συγχωνεύσεις για τις εταιρίες μικρού μεγέθους. Υποστηρίζει δε ότι η οδηγία αυτή απλοποίησε σημαντικά τις διασυνοριακές συγχωνεύσεις και μειώνει το υψηλό κόστος τους. Παρατηρεί ότι η εν λόγω οδηγία ουδόλως προβλέπει ένα λιγότερο επαχθές σύστημα συμμετοχής των εργαζομένων προς όφελος των μικρών επιχειρήσεων.

19 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αμφισβητεί ότι παρέβη τις υποχρεώσεις του παραλείποντας να προβλέψει στη νομοθεσία του τις διατάξεις του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων.

20 Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, δεν ήταν αναγκαία η πρόβλεψη των διατάξεων αυτών στην εθνική νομοθεσία του. Προβλέποντας την εφαρμογή των κανόνων που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία στην περίπτωση του άρθρου 16, παράγραφος 2, εισαγωγική περίοδος, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, όταν μία από τις συγχωνευόμενες εταιρίες απασχολεί περισσότερους από 500 εργαζομένους, καθώς και στην περίπτωση του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας αυτής, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 16, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας.

21 Υποστηρίζει δε ότι το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων προβλέπει δύο δυνατότητες μεταξύ των οποίων μπορούν να επιλέξουν τα κράτη μέλη προκειμένου να διασφαλίσουν στις εταιρίες που απασχολούν έως 500 εργαζομένους την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας περί συμμετοχής αντί των κανόνων που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία.

22 Η ερμηνεία αυτή στηρίζεται στο γράμμα του άρθρου 16, παράγραφος 2,της οδηγίας περί συγχωνεύσεων.

23 Κατά τη διάταξη αυτή, η εθνική νομοθεσία δεν εφαρμόζεται σε μικρές εταιρίες, δηλαδή σε εταιρίες που απασχολούν έως 500 εργαζομένους, εάν η εθνική νομοθεσία δεν προβλέπει την περίπτωση των στοιχείων α′ ή β′ της εν λόγω διατάξεως. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υπογραμμίζει ότι στη διάταξη αυτή και στην αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων χρησιμοποιείται ο διαζευκτικός σύνδεσμος «ή» και όχι ο σύνδεσμος «και». Οι επιταγές του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων διασφαλίζονται πάντα στο ολλανδικό σύστημα όταν μια υποκείμενη στο διαρθρωτικό σύστημα ολλανδική εταιρία μετέχει σε συγχώνευση και η προκύπτουσα από τη συγχώνευση εταιρία εδρεύει στις Κάτω Χώρες.

24 Κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διασφαλίζουν την επέκταση των κανόνων περί συμμετοχής στους εργαζομένους που απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από το γράμμα του άρθρου 16, παράγραφος 5, της οδηγίας αυτής, κατά το οποίο τα κράτη μέλη «προκρίνουν» την επιλογή αυτή.

25 Η ερμηνεία αυτή στηρίζεται, επίσης, στους σκοπούς και στα αποτελέσματα της οδηγίας περί συγχωνεύσεων. Η ερμηνεία της Επιτροπής, αντιθέτως, δεν συνάδει με την αρχή «πριν και μετά» και με τον δικαιολογητικό λόγο της διακρίσεως μεταξύ μεγάλων και μικρών εταιριών που γίνεται στο πλαίσιο του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.

26 Όσον αφορά την αρχή «πριν και μετά» που καθιερώνει η οδηγία για τη SE, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υποστηρίζει, παραπέμποντας στην αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, ότι αποτελεί επίσης θεμελιώδη αρχή και σκοπό της οδηγίας αυτής. Εντούτοις, η αρχή αυτή δεν συνεπάγεται την επέκταση των δικαιωμάτων συμμετοχής, αλλά απλώς τη διατήρησή τους.

27 Όσον αφορά τη διάκριση μεταξύ μεγάλων και μικρών εταιριών, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών εκθέτει ότι, κατά την εισαγωγική περίοδο του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, οι μεγάλες εταιρίες που απασχολούν περισσότερους από 500 εργαζομένους υπόκεινται στους κανόνες που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία, ενώ μόνον οι μικρές εταιρίες που απασχολούν έως 500 εργαζομένους υπόκεινται, κατ' αρχήν, στην εθνική νομοθεσία δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, της οδηγίας αυτής.

28 Ο δικαιολογητικός λόγος της διακρίσεως αυτής έγκειται στο γεγονός ότι η οδηγία περί συγχωνεύσεων, όπως και η νομοθεσία της Ένωσης εν γένει, επιδιώκει την εφαρμογή ενός λιγότερο επαχθούς συστήματος στις μικρές εταιρίες σε σχέση με τις μεγάλες εταιρίες. Από τα ανωτέρω προκύπτει, κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ότι η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στην οποία παραπέμπει το άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής πρέπει, επίσης, να συνεπάγεται ένα λιγότερο επαχθές σύστημα από το προβλεπόμενο με τους κανόνες που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία. Όμως η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του στοιχείου β′ της διατάξεως αυτής επάγεται ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα, στο μέτρο που οι ισχύουσες απαιτήσεις του υποκειμένου στην εθνική νομοθεσία συστήματος συμμετοχής είναι αυστηρότερες από εκείνες που ισχύουν δυνάμει των κανόνων που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία.

29 Στο πλαίσιο αυτό, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υπογραμμίζει ότι από τα άρθρα 7 και 3, παράγραφος 6, της οδηγίας για τη SE σε συνδυασμό με το άρθρο 16, παράγραφος 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων προκύπτει ότι η εφαρμογή των κανόνων που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία μπορεί να έχει όντως ως επακόλουθο τυχόν περιορισμό και, συνεπώς, απώλεια των δικαιωμάτων συμμετοχής. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι, στην περίπτωση εφαρμογής της εθνικής νομοθεσίας, δεν μπορεί να υπάρξει απώλεια των δικαιωμάτων συμμετοχής, με αποτέλεσμα να μην ισχύει de facto ένα λιγότερο επαχθές σύστημα για τις μικρές εταιρίες.

30 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η προβλεπόμενη στο άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων διάκριση μεταξύ μεγάλων και μικρών εταιριών επιτρέπει ακόμη και την ενδεχόμενη απώλεια των δικαιωμάτων συμμετοχής των εργαζομένων από την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας, δεν υφίσταται υποχρέωση επεκτάσεως των δικαιωμάτων συμμετοχής σε όλους τους εργαζομένους, γεγονός το οποίο ενισχύει την ερμηνεία κατά την οποία το εν λόγω άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, παρέχει τη δυνατότητα εναλλακτικής επιλογής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

31 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν αμφισβητεί ότι προέβλεψε στην εθνική νομοθεσία του δύο από τις τρεις εξαιρέσεις του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων και ότι δεν συμπεριέλαβε την τρίτη εξαίρεση που προβλέπει η διάταξη αυτή στο στοιχείο β′. Συνεπώς, δεν αμφισβητείται ότι η ολλανδική νομοθεσία δεν προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι στις ευρισκόμενες σε άλλα κράτη μέλη εγκαταστάσεις της προκύπτουσας από τη διασυνοριακή συγχώνευση εταιρίας μπορούν να ασκούν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με εκείνα που έχουν οι απασχολούμενοι στις Κάτω Χώρες εργαζόμενοι. Το εν λόγω κράτος μέλος εκτιμά, εντούτοις, ότι η απουσία μιας τέτοιας διατάξεως δεν εμποδίζει την εφαρμογή της ολλανδικής νομοθεσίας περί συμμετοχής των εργαζομένων.

32 Συγκεκριμένα, κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, από τη χρήση του διαζευκτικού συνδέσμου «ή» προκύπτει ότι, εάν η εθνική νομοθεσία περί των δικαιωμάτων συμμετοχής των εργαζομένων προβλέπει, όπως η ολλανδική νομοθεσία, μία από τις δύο περιπτώσεις, τότε τυγχάνει εφαρμογής. Επομένως, κατά το συγκεκριμένο κράτος μέλος, αρκεί η εθνική νομοθεσία να προβλέπει την περίπτωση του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων «ή» την περίπτωση του στοιχείου β′ της διατάξεως αυτής για να έχει εφαρμογή.

33 Κατά την Επιτροπή, ο σύνδεσμος «ή», εξεταζόμενος στο πλαίσιο του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, έχει αντιθέτως την έννοια ότι η εθνική νομοθεσία δεν πρέπει να εφαρμόζεται, εάν δεν προβλέπει μία από τις δύο επίμαχες περιπτώσεις.

34 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ερμηνεία της Επιτροπής ενισχύεται από το γράμμα του άρθρου 16, παράγραφος 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων. Η εν λόγω διάταξη προβλέπει πράγματι ότι, «[σ]την περίπτωση της παραγράφου 2», πρέπει να εφαρμόζονται οι ειδικοί κανόνες που ορίζει η διάταξη αυτή, δηλαδή οι κανόνες που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία. Καθόσον το εν λόγω άρθρο 16, παράγραφος 3, αφορά όλες τις περιπτώσεις της ανωτέρω παραγράφου 2, από τη γραμματική ερμηνεία του συνάγεται ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται σε καθεμιά από τις περιπτώσεις αυτές και ότι, συνεπώς, η εθνική νομοθεσία δεν πρέπει να εφαρμόζεται σε καμιά από τις εν λόγω περιπτώσεις, και τούτο υπέρ της εφαρμογής των κανόνων που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία.

35 Ο σκοπός της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, όπως προκύπτει από τις προπαρασκευαστικές εργασίες και το προοίμιό της, επιρρωννύει την ερμηνεία αυτή.

36 Όσον αφορά τις προπαρασκευαστικές εργασίες, πρέπει να επισημανθεί η γνώμη της επιτροπής απασχολήσεως και κοινωνικών υποθέσεων της 16ης Μαρτίου 2005, η οποία περιέχει ορισμένες τροποποιητικές προτάσεις. Πράγματι, η επιτροπή αυτή, αφενός, υποστήριξε τη γνώμη της ότι η πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τις διασυνοριακές συγχωνεύσεις των κεφαλαιουχικών εταιριών της 18ης Νοεμβρίου 2003 [COM(2003) 703 τελικό] δεν ανταποκρινόταν επαρκώς στην περίπτωση κατά την οποία η ισχύουσα εθνική νομοθεσία για την προκύπτουσα από τη συγχώνευση εταιρία παρέχει ένα διαφορετικό βαθμό ή επίπεδο συμμετοχής από το παρεχόμενο προς όφελος των μισθωτών τουλάχιστον μιας εκ των συγχωνευόμενων εταιριών.

37 Αφετέρου, υπογράμμισε ότι η ανωτέρω πρόταση θα έπρεπε να ασχοληθεί, επίσης, με την προστασία των δικαιωμάτων συμμετοχής των μισθωτών μιας συγχωνευόμενης επιχειρήσεως σε ορισμένο κράτος μέλος, οι οποίοι καθίστανται λόγω της συγχωνεύσεως μισθωτοί μιας νέας εταιρίας που είναι καταχωρισμένη σε άλλο κράτος μέλος, όταν η νομοθεσία του δεύτερου κράτους μέλους δεν προβλέπει τη συμμετοχή των εργαζομένων εκτός του εδάφους επί του οποίου εκτείνεται η δικαιοδοσία του. Συνεπώς, οι προτεινόμενες από την εν λόγω επιτροπή τροποποιήσεις προορίζονταν να επιλύσουν τα δύο αυτά προβλήματα σωρευτικώς και όχι εναλλακτικώς. Οι τροποποιήσεις αυτές περιελήφθησαν στο τελικό κείμενο της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, και συγκεκριμένα με τα στοιχεία α′ και β′ του άρθρου της 16, παράγραφος 2.

38 Το προοίμιο της οδηγίας περί συγχωνεύσεων αντανακλά, επίσης, τα δύο αυτά προβλήματα με την αιτιολογική σκέψη 13, παραπέμποντας στην εθνική νομοθεσία που δεν προβλέπει το ίδιο επίπεδο συμμετοχής ή τα ίδια δικαιώματα για όλους τους εργαζομένους που επηρεάζονται από τη συγχώνευση.

39 Από το άρθρο 16, παράγραφος 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων σε συνδυασμό με την εν λόγω αιτιολογική σκέψη 13 προκύπτει ότι, στην περίπτωση αυτή, η εφαρμοζόμενη ειδική ρύθμιση πρέπει να στηρίζεται στις αρχές και στους κανόνες που προβλέπουν ο κανονισμός 2157/2001 και η οδηγία για τη SE.

40 Συναφώς, η Επιτροπή παραθέτει ορθώς την αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας για τη SE, κατά την οποία η διασφάλιση των κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων όσον αφορά τον ρόλο τους στις αποφάσεις της εταιρίας συνιστά θεμελιώδη αρχή και δεδηλωμένο σκοπό της οδηγίας αυτής. Αυτή η αιτιολογική σκέψη εκθέτει, επίσης, ότι «[τ]α δικαιώματα των εργαζομένων πριν τη σύσταση SE πρέπει να αποτελέσουν τη βάση για τα δικαιώματα των εργαζομένων και ως προς το ρόλο τους στην SE (η αρχή “πριν και μετά”)».

41 Από την οδηγία για τη SE προκύπτει ότι η επιδιωκόμενη από τον νομοθέτη της Ένωσης διασφάλιση των κεκτημένων δικαιωμάτων επάγεται όχι μόνον τη διατήρηση των κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων στις εταιρίες που μετέχουν στη συγχώνευση, αλλά και την επέκταση των δικαιωμάτων αυτών σε όλους τους εμπλεκόμενους εργαζομένους.

42 Το μέρος 3, στοιχείο β′, του παραρτήματος της οδηγίας για τη SE, μεταξύ άλλων, απηχεί τη διαπίστωση αυτή. Το κείμενο αυτό αφορά τον διορισμό των μελών του διοικητικού ή εποπτικού οργάνου της ευρωπαϊκής εταιρίας. Προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι της εταιρίας αυτής, των θυγατρικών και εγκαταστάσεών της και/ή το όργανο εκπροσωπήσεώς τους δικαιούνται να εκλέγουν, να διορίζουν, να προτείνουν ή να απορρίπτουν τον διορισμό ενός αριθμού μελών του διοικητικού ή εποπτικού οργάνου της εν λόγω εταιρίας ίσου προς το υψηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται στις οικείες συμμετέχουσες εταιρίες πριν από την καταχώριση της ευρωπαϊκής εταιρίας. Το κείμενο αυτό προβλέπει, συνεπώς, στον τομέα αυτό την εναρμόνιση των υφιστάμενων στις εμπλεκόμενες εταιρίες συστημάτων με το σύστημα που παρέχει τη μεγαλύτερη προστασία στους εργαζομένους.

43 Λαμβανομένης υπόψη της βουλήσεως του νομοθέτη της Ένωσης να προστατεύσει το δικαίωμα συμμετοχής των εργαζομένων τόσο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ισχύουν οι κανόνες που αφορούν την ευρωπαϊκή εταιρία όσο και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες εφαρμόζεται η εθνική νομοθεσία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, και στο πλαίσιο της εθνικής νομοθεσίας, έχει σημασία όχι μόνον η διατήρηση της συμμετοχής των εργαζομένων στις εταιρίες που επηρεάζονται από τη συγχώνευση, βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων, αλλά και η επέκταση των δικαιωμάτων των εργαζομένων που απασχολούνται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η καταστατική έδρα της προκύπτουσας από τη συγχώνευση εταιρίας, βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας αυτής, στους άλλους εργαζομένους που επηρεάζονται από τη συγχώνευση και απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη.

44 Συνεπώς, από το γράμμα του άρθρου 16, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων και από τον σκοπό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι οι τυχόν κανόνες περί συμμετοχής των εργαζομένων που ισχύουν στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η καταστατική έδρα της προκύπτουσας από τη συγχώνευση εταιρίας δεν εφαρμόζονται, εάν η εθνική νομοθεσία που ισχύει για την εταιρία αυτή δεν προβλέπει σωρευτικώς τις δύο περιπτώσεις των στοιχείων α′ και β′ της εν λόγω παραγράφου 2.

45 Τα επιχειρήματα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που στηρίζονται στο άρθρο 16, παράγραφος 5, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων ή στην προβαλλόμενη διαφορετική μεταχείριση των μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων δεν μπορούν να κλονίσουν την ερμηνεία αυτή.

46 Το άρθρο 16, παράγραφος 5, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων χρησιμοποιεί βεβαίως το ρήμα «προκρίνει», αλλά τούτο ουδόλως σημαίνει ότι τα κράτη μέλη έχουν την ευχέρεια επιλογής μεταξύ της περιπτώσεως του εν λόγω άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α′, και της περιπτώσεως του στοιχείου β′ της διατάξεως αυτής. Η λέξη αυτή αφορά την περίπτωση κατά την οποία το κράτος μέλος προέβλεψε την επέκταση των δικαιωμάτων των εργαζομένων που ορίζει το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας αυτής. Προκειμένου να διαπιστωθεί αν έχουν επιτευχθεί τα προβλεπόμενα από το άρθρο 16, παράγραφος 5, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων όρια, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον οι εργαζόμενοι που απασχολούνται στο συγκεκριμένο κράτος μέλος. Δεν είναι αναγκαίο να λαμβάνονται υπόψη οι εργαζόμενοι που απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη. Όπως προκύπτει από τη γνώμη για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως, σκοπός του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να διασφαλίσει μια ισορροπία μεταξύ της προστασίας των δικαιωμάτων των εργαζομένων που απασχολούνται σε άλλο κράτος μέλος και των επιταγών των εθνικών διατάξεων περί του ύψους των κατώτατων ορίων του εργατικού δυναμικού.

47 Όσον αφορά την προβαλλόμενη διαφορά μεταξύ μικρών και μεγάλων επιχειρήσεων, η Επιτροπή υποστηρίζει ορθώς ότι η οδηγία περί συγχωνεύσεων και ιδίως το άρθρο της 16 ουδόλως προβλέπει την εφαρμογή στις μικρές επιχειρήσεις ενός λιγότερο επαχθούς συστήματος συμμετοχής, δυνάμει του οποίου οι εργαζόμενοι που απασχολούνται σε άλλα κράτη μέλη από εκείνο στο οποίο βρίσκεται η έδρα της προκύπτουσας από τη συγχώνευση εταιρίας θα μπορούσαν να στερηθούν μακροπρόθεσμα τα δικαιώματά τους συμμετοχής στην εταιρία αυτή.

48 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα επιχειρήματα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών σχετικά με ενδεχόμενη απώλεια ορισμένων δικαιωμάτων συμμετοχής, η οποία αναγνωρίζεται στο πλαίσιο των συγχωνεύσεων που αφορούν μεγάλες επιχειρήσεις και θα έπρεπε a fortiori να είναι αποδεκτή και στο πλαίσιο των συγχωνεύσεων μεταξύ μικρών επιχειρήσεων, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει καμία υποχρέωση επεκτάσεως των προβλεπομένων στις Κάτω Χώρες δικαιωμάτων συμμετοχής στους εργαζομένους σε άλλα κράτη μέλη, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να κριθεί βάσιμη.

50 Πρέπει, συνεπώς, να διαπιστωθεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να διασφαλίσει ότι οι εργαζόμενοι στις ευρισκόμενες σε άλλα κράτη μέλη εγκαταστάσεις μιας εταιρίας, η οποία προκύπτει από διασυνοριακή συγχώνευση και έχει την καταστατική έδρα της στις Κάτω Χώρες, μπορούν να ασκούν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με εκείνα που έχουν οι εργαζόμενοι στις Κάτω Χώρες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας περί συγχωνεύσεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Καθόσον η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να διασφαλίσει ότι οι εργαζόμενοι στις ευρισκόμενες σε άλλα κράτη μέλη εγκαταστάσεις μιας εταιρίας, η οποία προκύπτει από διασυνοριακή συγχώνευση και έχει την καταστατική έδρα της στις Κάτω Χώρες, μπορούν να ασκούν τα ίδια δικαιώματα συμμετοχής με εκείνα που έχουν οι εργαζόμενοι στις Κάτω**

Χώρες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 2005/56/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 2005, για τις διασυνοριακές συγχωνεύσεις κεφαλαιουχικών εταιριών.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)